

Poznań, 17 lipca 2020

UCHWAŁA

Komisji Habilitacyjnej, powołanej w dniu 4 marca 2020 roku przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów, na podstawie art. 18a ust. 5 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2003 r., nr 65, poz. 595, Dz. U. z 2005 r., nr 164, poz. 1365, Dz. U. z 2011 r., nr 84, poz. 455) **w sprawie przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr Michała Larka w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie literaturoznawstwo.**

Komisja, działając zgodnie z w/w ustawą, w oparciu o rozporządzenie MNiSzW z dnia 22 września 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. Nr 196, poz. 1165), **na posiedzeniu w dniu 17 lipca 2020 roku** zorganizowanym w trybie zdalnym, w którym uczestniczyło siedmioro członków Komisji, opierając się na opiniach recenzentów oraz członków Komisji, **uznała, że przedstawiona przez dra Michała Larka jako główne osiągnięcie praca *Storytelling. Studium o sztuce projektowania angażujących opowieści* (Poznań, Wydawnictwo „Poznańskie Studia Polonistyczne”, 2019, ss. 283) wraz z pozostałymi dokonaniem naukowymi uzyskanymi po otrzymaniu stopnia doktora nie mają charakteru wskazanego w Ustawie znacznego wkładu w rozwój dyscypliny naukowej (literaturoznawstwo) oraz istotnej aktywności naukowej.** W głosowaniu jawnym (z wynikiem głosów ZA - 7, głosów PRZECIW - 0, głosów WSTRZYMUJĄCYCH SIĘ - 0). Komisja podjęła uchwałę, w której wyraża **NEGATYWNĄ opinię w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie literaturoznawstwo Panu dr. Michałowi Larkowi.**

Komisja przekazuje niniejszą opinię Radzie Dyscyplin Językoznawstwa i Literaturoznawstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu z wnioskiem o jej przegłosowanie.

prof. dr hab. Marek Zaleski, przewodniczący komisji

dr hab. Agnieszka Kwiatkowska, sekretarz komisji

Poznań, 17 lipca 2020 r.

**Uzasadnienie uchwały Komisji Habilitacyjnej z dn. 17 lipca 2020 r.
w sprawie nadania dr. Michałowi Larkowi
stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie literaturoznawstwo**

Na mocy decyzji Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów z dnia 4 marca 2020 roku w sprawie przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dra Michała Larka w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie literaturoznawstwo powołana została Komisja, w skład której weszli recenzenci: prof. dr hab. Anna Łebkowska (Uniwersytet Jagielloński w Krakowie), prof. dr hab. Jarosław Płuciennik (Uniwersytet Łódzki), dr hab. Monika Brzóstowicz-Klajn (Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu) oraz członkowie: dr hab. Paweł Wolski (Uniwersytet Szczeciński), dr hab. Konrad Dominas (Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu). Funkcję sekretarza Komisji powierzono dr hab. Agnieszce Kwiatkowskiej (Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu), natomiast obowiązki przewodniczącego – prof. dr. hab. Markowi Zaleskiemu (Instytut badań Literackich PAN w Warszawie).

Recenzenci i pozostali uczestnicy Komisji zapoznali się z dorobkiem naukowym, dydaktycznym, organizacyjnym i popularyzatorskim Habilitanta. Na końcowym posiedzeniu, które odbyło się 17 lipca 2020 roku, zespół spotkał się w pełnym, 7-osobowym składzie (w trybie zdalnym, za pośrednictwem łącza internetowego, z wykorzystaniem platformy Teams). Po przedstawieniu opinii recenzentów i członków Komisji oraz uwzględnieniu głosów w dyskusji podjęto uchwałę w trybie jawnym.

W myśl uchwały Komisja postanowiła nie rekomendować Radzie Dyscyplin Językoznawstwa i Literaturoznawstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu wniosku dra Michała Larka o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Przebieg kariery naukowej Habilitanta

Dr Michał Larek jest absolwentem filologii polskiej Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Studia magisterskie ukończył w 2003 roku, a w 2007 roku uzyskał stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa na podstawie dysertacji *Problem referencji w polskiej poezji lingwistycznej*, napisanej pod kierunkiem prof. Ryszarda

---

Uzasadnienie uchwały komisji ds. postępowania habilitacyjnego dra Michała Larka

K. Przybylskiego. Od 2008 zatrudniony jest w Zakładzie Literatury i Kultury Nowoczesnej Wydziału Filologii Polskiej i Klasycznej Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu (jako adiunkt, a od 2018 jako starszy wykładowca).

Osiągnięcia naukowe Habilitanta

Po uzyskaniu stopnia doktora Michał Larek aktywnie uczestniczył w życiu naukowym, m. in. wziął udział w dziewięciu konferencjach i opublikował ponad dwadzieścia artykułów w recenzowanych monografiach i czasopismach naukowych.

Ocena głównego osiągnięcia naukowego

Osiągnięciem wskazanym przez dra Michała Larka jako podstawa do uzyskania stopnia doktora habilitowanego jest książka *Storytelling. Studium o sztuce projektowania angażujących opowieści* (Wydawnictwo „Poznańskie Studia Polonistyczne”, Poznań 2019). Recenzenci – prof. Anna Łebkowska i prof. Jarosław Płuciennik – pozytywnie, choć nie bez poważnych zastrzeżeń, ocenili wskazane osiągnięcie. Dr hab. Monika Brzóstowicz-Klajn uznała, że nie spełnia ono wymogów stawianych pracom naukowym i oceniła je negatywnie.

Prof. Anna Łebkowska zauważa, że Michał Larek konsekwentnie „łączy w swojej aktywności naukowej działalność badawczą z popularyzatorską, wskazuje na miejsca wspólne między literaturoznawstwem a innymi dyskursami” (s. 1), zmierza do zaznaczenia istotnego miejsca literatury w nowych mediach i podkreślenia roli literaturoznawstwa w nowych formach aktywności społecznej. Recenzentka zaznacza, że wstępne założenia, dotyczące przydatności literaturoznawstwa dla storytellingu, jakie przyjął autor rozprawy, „wydają się zarówno obiecujące jak i interesujące” (s. 1), a wobec zarzutów dotyczących nieprzydatności nauk humanistycznych należy – w granicach rozsądku – akceptować wszelkie głosy wspierające użyteczność literaturoznawstwa. Prof. Anna Łebkowska zgadza się z Habilitantem co do tego, że „poszerzaniu pola literackiego [...] powinno towarzyszyć rozprzestrzenianie się pola literaturoznawczego” (s. 1), a zagadnienia omawiane w rozprawie są istotne i „winny być dalej intensywnie drażnione, także w perspektywie interdyscyplinarnej” (s. 1). Niestety, jak dopowiada recenzentka, dr Larek, w pisanej na stopień pracy „przyjmuje

wobec literaturoznawstwa ton protekcyjnalno – pouczający” (s.2), sam zaś często „mówi rzeczy dobrze znane i niestety banalnie oczywiste” (s. 4).

Przedstawiona książka budzi wiele zastrzeżeń. I tak wątpliwości Recenzentki budzi fakt, że habilitant „pozostawia poza zakresem swoich zainteresowań wszelkie formy propagandowo-manipulacyjne” (s. 2) i analizuje wyłącznie teksty z zakresu literatury popularnej i wysokiej, rezygnując jednak z terminologii, która mogłaby się kojarzyć z estetyką i jej wartościami. Habilitant wskazuje także na brak zainteresowania literaturą popularną wśród badaczy, budując – zdaniem prof. Anny Łebkowskiej – „nieaktualne już pole negatywnego odniesienia” i „podważając tym samym wiarygodność własnych tez” (s. 3). W rozprawie sięga do teorii dawniejszych, nie wykorzystując najnowszych, m. in. związanych z afektami czy relacjami między ciałem i narracją. Szczególnie bliska habilitantowi myśl Marshalla McLuhana, od dawna obecna na gruncie polskim, została w pierwszym rozdziale omówiona zbyt szeroko i niepotrzebnie (jak pisze Recenzentka „wystarczyłoby krótsze przypomnienie”, s. 3). W rozdziale drugim, rekonstruuując tradycję storytellingu, Autor przywołuje „dość swobodnie dobrany zbiór nazwisk” (s. 3) – od Arystotelesa i Platona, przez Edgara Allana Poe aż po Dickensa i Prusa. Notatki Prusa analizuje w sposób dość pobieżny, opierając się na pracach Anny Martuszeńskiej oraz Edwarda Pieścikowskiego, nie dowodząc przekonująco ich inspirującej roli dla storytellingu. Nowszy stan badań przywołany został w rozdziale ósmym, ale przedstawiono go pobieżnie i w skróty sposób, ograniczając do luźnych uwag na temat dobrze znanych teorii. Podobnie w rozdziale trzecim, który zapowiada analizę sensoryczną opowieści, przedstawiono tylko kilkustronicowe omówienie koncepcji bodźcowej wyprowadzonej z neuroestetyki – streszczenia prac Przybysza, Baranowskiego, Kreckhove’a, Normana, Dąbały są bogato ilustrowane cytatami. W rozdziałach czwartym i piątym – zwraca uwagę prof. Łebkowska – poświęconych sposobom zaciekawienia odbiorców i oddziaływania na ich emocje, wymienia emocje, które „już od czasów starożytności wskazywane były jako istotne przy odbiorze fabuł” (s. 4), „idzie szlakiem badawczym bardzo tradycyjnym” (s. 4), nie przywołuje najnowszych teorii. Rozdział piąty jednak, poświęcony Eisensteinowskim założeniom dotyczącym budowania fabuły i odtwarzający analizy Dickensa, Puszkina i Maupassanta przedstawia się interesująco.

Książka Michała Larka, jak podkreśla prof. Anna Łebkowska – „często przemienia się w kolaż cytatów zarówno z tekstów literackich jak i rozpraw przyswojonych już przez polskiego czytelnika” (s. 4) nie spełniając oczekiwań dotyczących inwencji badawczej czy

---

Uzasadnienie uchwały komisji ds. postępowania habilitacyjnego dra Michała Larka

prezentacji odkrywczych pomysłów Autora. Recenzentka zwraca uwagę również na to, iż trudno jednoznacznie określić – a jest to, jak zaznacza, „sprawa zasadnicza” – kto jest adresatem rozprawy. W przedłożonej pracy – jeśli ma ona być traktowana jako osiągnięcie na miarę stopnia akademickiego doktora habilitowanego – można zauważyć niewiele inwencji badawczej jej autora, pominięto w niej wiele problemów bezpośrednio związanych ze storytellingiem i obecnych w literaturoznawstwie: razi całkowity brak nawiązań do dociekań związanych ze zwrotem antropologicznym w badaniach nad narracją, czy badań emocji pod kątem ich powiązań z cielesnością obecnych na gruncie teorii afektów. Jeśli natomiast rozprawa pomyślana została jako swego rodzaju przewodnik dla storytellerów, to brak w niej omówienia strategii prezentacji scenicznej, odwołań do prac takich badaczy jak Stanzel czy Genette czy omówienia możliwości wykorzystania retardacji, pętli czasowych, retrospektywy czy gry z formami czasownikowymi i innych sposobów budowania emocjonującej opowieści, rozpracowanym już przez teoretyków narracji (prof. Łebkowska zwraca na to uwagę na s. 5 recenzji). Ponadto „poważnym defektem jest także nieobecność prac dotyczących teorii odbioru, projektowanego odbiorcy, gry z czytelnikiem, a zatem zagadnień już przebadanych i dla dzisiejszego zainteresowania storytellingiem ważnych” (s.5)

W opinii prof. Anny Łebkowskiej rozprawę Michała Larka trzeba potraktować jako hybrydową, „łączącą aspekt pragmatyczny z popularyzatorskim” (s. 6), pozycjonującą pole literaturoznawstwa i zwracającą uwagę na konieczność rozszerzenia tego pola. Recenzentka podsumowuje: „Dlatego przy wszystkich bardzo istotnych i poważnych zastrzeżeniach, które przedstawiłam, uważam, że praca Michała Larka broni się dzięki przyjęciu takiej właśnie perspektywy” (s. 6).

Prof. Jarosław Płuciennik pisze o rozprawie habilitanta: „Wydaje się, że projekt naukowy Larka ma być umieszczony na styku literaturoznawstwa i narratologii, ale narratologii w tej książce jest praktycznie bardzo mało” (s. 3). Celem rozprawy – jak domniemywa recenzent – jest inspirowane pracami McLuhana „wyjście poza naiwność interpretacji” (s. 3), co zostało jednak przez habilitanta dość słabo objaśnione. Zwracając uwagę na to, że autor „słabo wyjawia swoje cele i metody” (s. 3) recenzent zaznacza: „Wydaje się zatem, że celem Autora było napisanie podręcznika twórczego pisania. Jednak twórczego pisania też w tej książce bardzo niewiele” (s. 4). Trudności w dookreśleniu celu pracy habilitanta wskazane zostały także w odniesieniu do rozważań habilitanta nad zapiskami Bolesława Prusa (s. 7).

Uzasadnienie uchwały komisji ds. postępowania habilitacyjnego dra Michała Larka

Jak zauważa recenzent, Michał Larek „pragnie pozostawać w ramach literaturoznawstwa” (s. 7), jednak „buszuje na dobre w refleksji praktyków marketingu i zarządzania” (s. 7). Najważniejszym kontekstem storytellingu w ujęciu habilitanta jest marketing i zarządzanie, szczególnie zarządzanie marką, metodologicznie osadzone w pracach teoretyków mediów cyfrowych. Recenzent pisze: „czasami Larek wydaje się sięgać po poważne naukowe terminy, takie jak neuroestetyka, czy kognitywna narratologia, jednak są to odwołania bardzo powierzchowne, z drugiej i trzeciej ręki niejako, bez samodzielnie przeprowadzonych badań empirycznych i bez pogłębionych ram teorii” (s. 5). Recenzent przywołuje wiele przykładów nietrafnego operowania terminami, co określa jako „swoiste kuriozum” (s. 5) i wskazuje na sprzeczności w rozumowaniu (np. współistnienie wykluczających się przekonań o znaczeniu rozwoju techniki drukarskiej dla narodzin storytellingu i zaczątkach storytellingu obecnego w pracach starożytnych humanistów). W pracy brak też odniesień do popularnego w zarządzaniu myślenia projektowego oraz odniesień do storytellingu postrzeganego jako metoda badania jakościowego w naukach społecznych (recenzent zwraca na to uwagę na s. 6).

Jarosław Płuciennik wskazuje wiele pominięć bibliograficznych (m. in. ważnych dla konitywistyki prac Brunera czy Marka Turnera, rozpraw dotyczących retoryki omawianej tu niemal wyłącznie przez pryzmat pracy Mirosława Korolki). Dowodem powierzchowności w fascynacji Larka zarządzaniem jest m. in. autorytatywne przywoływanie podręcznika dla marketerów Pawła Tkaczyka. W rozprawie nie uwzględniono również „wielkiego obszaru badań literaturoznawczych po tak zwanym zwrocie afektywnym” (s. 8), m. in. badań współczesnych narratologów i refleksji narratologicznej nowego historycyzmu, a w odniesieniach do literatury przedmiotu zatarte zostają granice pomiędzy pracą naukową a podręcznikiem akademickim (w odniesieniu do podręcznika teorii literatury Anny Burzyńskiej i Pawła Markowskiego). Autor pominął pogłębioną charakterystykę estetyczną oraz zwrot cielesny. Odniesienia uruchomione w pracy – do marketingu, dziennikarstwa, filmoznawstwa – często są powierzchowne, a krótki przegląd przydatnych metodologii przedstawiony w końcowych partiach rozprawy jest tylko „propedeutycznym i pobieżnym wprowadzeniem w kamienie milowe narratologii literaturoznawczej” (s. 9).

Recenzent zwraca też uwagę na to, że w rozdziale siódmym – ukazującym historię literatury jako historię walki o uwagę odbiorcy – uwzględniono głównie widowiska teatralne i filmowe, pomijając inne formy. W rozdziale piątym natomiast, gdzie autor wylicza kluczowe – jego zdaniem – emocje, nie podaje żadnych argumentów przemawiających za

---

Uzasadnienie uchwały komisji ds. postępowania habilitacyjnego dra Michała Larka

przedstawionym ich zestawem. Prof. Jarosław Płuciennik krytycznie ocenia też styl, jakim posługuje się autor rozprawy (na s. 7, 9 i 10), wyrażając zdziwienie, że „habilitant, który jest pisarzem nie czuje niestosowności swojego konwersacyjnego stylu w pracy habilitacyjnej” (s. 9). „Ten konwersacyjny styl bardzo mnie razi swoją nonszalancją”, dodaje (s.10).

Prof. Jarosław Płuciennik tak podsumowuje ocenę rozprawy habilitacyjnej, wskazanej jako główne osiągnięcie naukowe: „Główna propozycja włączenia tzw. storytellingu marketingowego w obszar badań literaturoznawstwa, czy raczej jako obszar refleksji dydaktycznej (choć to nie jest jasno powiedziane) wydaje się ważka. Sam temat został jednak słabo uzasadniony” (s. 10).

W opinii dr hab. Moniki Brzóstowicz-Klajn praca Michała Larka, zwłaszcza wybór tematu, może „budzić zainteresowanie literaturoznawców” (s. 1). Ambitna propozycja – w zamiarze autora – ma być szansą przełamania kryzysu literaturoznawstwa i udowodnienia, że ma ono wiele do zaoferowania współczesnej „rzeczywistości komunikacyjnej” (na s. 1-2). Larek „proponuje spojrzeć na dzieje literatury jako historię dzieł, ujmowanych jako zorientowane na czytelnika i jego emocje” (s. 2). Wywód inspirowany jest przede wszystkim medioznawstwem. W kolejnych rozdziałach autor prezentuje filozofię komunikacji Marshalla McLuhana, przywołuje twórców, których autokomentarze poświęcone konstruowaniu opowieści postrzega jako podstawową tradycję dla storytellingu, przedstawia analizę sensoryczną opowieści, porusza kwestie kreowania ciekawości u odbiorców, emocji jako środków komunikacji, omawia reżyserski dorobek Eisensteina, przedstawia koncepcję historii literatury jako walki o uwagę odbiorcy oraz storytelling na tle tradycji metodologicznych literaturoznawstwa (na kilku stornach – na co zwraca uwagę Recenzentka – omawiając tak złożone teorie jak retoryka, formalizm, narratologia, strukturalizm czy semiotyka).

Dr hab. Monika Brzóstowicz-Klajn zauważa, że publikacja Michała Larka „dąży do wprowadzenia na stałe do dyskursu literaturoznawczego terminologii zapożyczonych z medioznawstwa, filmoznawstwa (scenariopisarstwo), neuroestetyki i marketingu czy branding” (s. 3) oraz „stara się na tym technicznie i zadaniowo nastawionym stylu częściowo wzorować” (s. 3). Recenzentka krytycznie ocenia styl habilitanta, który problematykę konstruowania opowieści przenosi również na poziom językowy swojej rozprawy i „stylizuje w niewielkim zakresie swą wypowiedź na oralną, jakby wygłaszał wykład” (s. 3).

Recenzentka zaznacza, iż „mimo atrakcyjności tematu i ciekawego kontekstu badań medioznawczych oraz teorii marketingu rozprawa rozczarowuje” (s. 4). Jako jeden z poważnych mankamentów rozprawy dr hab. Monika Brzóstowicz-Klajn wskazuje kwestię bibliografii, wymieniając liczne uzupełnienia (m. in. prace Leonarda Michaela Koffa, Tima DeForesta, Hillary L. Chute czy Grzegorza Kossona oraz – w zakresie filmoznawstwa – Jana Wagnera i Mitko Panova. Lekturze rozprawy towarzyszy „odczucie wtórności i powtarzania tego, co oczywiste” (s. 5). W rozprawie też „brakuje wprowadzenia do stanu badań” (s. 4), we wstępie nie przywołano tej części tradycji teorii literatury, która odnosi się do kwestii odbioru tekstu literackiego, choć nie operuje terminem *storytellingu* (m. in. do retoryki czy narratologii). W całej rozprawie historię literatury reprezentują niemal wyłącznie gatunki teatralne, a *storytelling* odnoszony jest tu do literatury, filmu i teatru bez żadnych ustaleń intersemiotycznych. Autor nie odnosi się do opracowanych już w literaturze przedmiotu kwestii zależności literatury i sztuki (Recenzentka zwraca na to uwagę na s. 5).

Michał Larek upomina się o potrzebę innego literaturoznawstwa, powiązanego z potrzebami rynku, marketingu i kultury, a jego książka „zdaje się rodzajem manifestu badawczo-artystycznego” (s. 5). Rozprawę cechuje też „nieproblematyzujący charakter” (s. 6) oraz „brak krytycznego podejścia do prac, którymi się inspirował” (s. 6) (m. in. do powstałych przed półwieczem ustaleń Marshalla McLuhana). Dr hab. Monika Brzóstowicz-Klajn przedłożoną rozprawę nazywa „manifestem skonstruowanym według zasady [...] >>badawczego klusownictwa<<, choć „nie pozbawionego zalet i wartości poznawczych” (s. 6). W pracy „dominuje jednowymiarowe ujęcie *storytellingu*”, skoncentrowane na dominacji *signifiant*. Analizy przywołanych tekstów oparte są na wybiórczej bibliografii (również podkreśla, iż zapiski Prusa omówiono wyłącznie w oparciu o prace Edwarda Pieścikowskiego i Anny Martuszeńskiej).

Dr hab. Monika Brzóstowicz-Klajn podsumowuje ocenę głównego osiągnięcia naukowego habilitanta: „przedstawiona do oceny rozprawa habilitacyjna niestety nie odpowiada w pełni kryteriom stawianym pracom naukowym” (s. 7).

Ocena istotnej aktywności naukowej

(w tym dorobku organizacyjnego, dydaktycznego i popularyzatorskiego)

Recenzenci i członkowie Komisji dość pozytywnie – choć w zróżnicowany sposób – ocenili aktywność naukową, dorobek organizacyjny, dydaktyczny i popularyzatorski Habilitanta.

Uzasadnienie uchwały komisji ds. postępowania habilitacyjnego dra Michała Larka

Prof. Anna Łebkowska dość wysoko ocenia pozostały dorobek naukowy habilitanta – zwraca uwagę m. in. na teksty poprzedzające i zapowiadające monografię, ciekawy tekst o narracyjnym potencjale Poznania oraz kilkanaście artykułów na temat literatury, a w szczególności poezji współczesnej. Recenzentka podkreśla „konsekwencję i wyraziste sprofilowanie badawcze” (s. 7) powiązane z perspektywą intermedialną oraz z zainteresowaniem twórczością, w której dostrzec można elementy gry różnymi mediami. Prof. Anna Łebkowska docenia też działalność dydaktyczną, krytyczno-naukową oraz aktywność popularyzatorską (m. in. wywiady-rozmowy) Michała Larka.

Prof. Jarosław Płuciennik wysoko ocenia działalność dydaktyczną i popularyzatorską habilitanta oraz zauważa, że habilitant jest autorem lub współautorem 28 artykułów i książek (zaznaczając, że „publikacje ilościowo są skromne” – s. 12.). Oceniając osiągnięcia Michała Larka napisał: „mamy do czynienia z praktykiem i akademikiem zarazem. Jego wiedza praktyczna pisarza i akademika może się przydać na pewno jednostce zatrudniającej” (s. 12).

Oceniając dorobek naukowy habilitanta dr hab. Monika Brzóstowicz-Klajn zwróciła uwagę na brak publikacji w czasopismach, które znajdują się w bazie Wos lub na liście ERIH oraz zaznaczyła, że spośród 29 przedstawionych do oceny pozycji cztery to wywiady, a dwa mają charakter krytycznoliteracki (s. 7). Wśród pozostałych publikacji recenzentka wyróżniła dość obszerny tekst *Figury niepewności*, stanowiący ciekawy komentarz do antologii polskiej liryki nowoczesnej. Wbrew deklaracji habilitanta dotyczącej zainteresowania głównie kulturą popularną oraz historią i teorią mediów, tylko cztery artykuły dotyczą wskazanych dziedzin. Ciekawe w całym dorobku – zdaniem Recenzentki – są szkice o poezji, odnoszące się do historycznoliterackich kontekstów i biograficznych odniesień.

Dr hab. Monika Brzóstowicz-Klajn zwróciła też uwagę na lokalny charakter działalności naukowej habilitanta, który w okresie po uzyskaniu stopnia doktora uczestniczył w dziewięciu konferencjach, z których tylko trzy odbywały się poza macierzystą uczelnią oraz publikował niemal wyłącznie w czasopismach i tomach zbiorowych wydawanych w Poznaniu. Nie zadbał też o żadną formę popularyzacji swoich badań za granicą. Recenzentka pozytywnie oceniła pracę Michała Larka w redakcji „Czasu Kultury”, artykuły publikowane na łamach tego czasopisma oraz przygotowany wraz z Jerzym Borowczykiem tom *30/30. Literatura najnowsza według „czasu Kultury” (1985-2015)* z reprezentatywnym dla koncepcji pisma wyborem archiwalnych tekstów. Zwróciła jednak uwagę, iż tom był przygotowany współautorsko, a „współpraca z Jerzym Borowczykiem określa sporą część dorobku Habilitanta” (s. 8-9).

Uzasadnienie uchwały komisji ds. postępowania habilitacyjnego dra Michała Larka

Ostatecznie publikacje Michała Larka (poza głównym osiągnięciem) dr hab. Monika Brzóstowicz-Klajn oceniła jako zbiór niezbyt obszerny, ale wartościowy (s. 9), podkreślając znaczenie pracy redaktora, reportera i autora wywiadów.

Działalność popularyzatorska (teksty popularnonaukowe, udział w warsztatach kreatywnego pisania, prowadzenie kryminalnego podcastu) oraz dydaktyczna (m. in. opieka nad seminarzystami oraz studenckim kołem naukowym) została przez Recenzentkę oceniona jako bardzo dobra.

Konkluzje

Powyższe opinie prowadzą do wniosku, że główne osiągnięcie naukowe (zarazem jedyna samodzielna książka) Michała Larka budzi wiele wątpliwości, choć temat i zamysł rozprawy jest interesujący, a sam wywód inspirujący i oryginalny. Pozostały dorobek jest świadectwem umiarkowanej aktywności naukowej oraz wysoko ocenionej działalności dydaktycznej i popularyzatorskiej. Konkluzje poszczególnych recenzji brzmią następująco:

Prof. dr hab. Anna Łebkowska: W ocenie całościowej uznaję dorobek naukowo-badawczy, dydaktyczny i organizatorski doktora Michała Larka za spełniający w stopniu podstawowym wymogi ustawowe i w związku z tym wnoszę o dopuszczenie go do dalszych etapów przewodu habilitacyjnego (s. 8).

Prof. dr hab. Jarosław Płuciennik: Pomimo zastrzeżeń szczegółowych dotyczących oceny jako osiągnięcia naukowego przedstawionego do oceny, uważam to osiągnięcie za wyróżniające jako inspiracja do dalszych badań. Praca jest oryginalna. Dyskusja na zainicjowane tematy powinna trwać. Także pozostałe osiągnięcia zwracają uwagę dobrą jakością. Pan dr Michał Larek zasługuje – wydaje mi się po głębszej analizie – na samodzielność naukową. Rekomenduję dopuszczenie go do następnego etapu postępowania habilitacyjnego.

Dr hab. Monika Brzóstowicz-Klajn: Uwzględniając osiągnięcia naukowo-badawcze i działalność Pana dr. Michała Larka w zakresie współpracy międzynarodowej, dydaktycznej i popularyzacji nauki oraz biorąc pod uwagę ocenę przedstawionej jako główne osiągnięcie naukowe rozprawy *Storytelling. Studium o sztuce projektowania angażujących opowieści* z ogromną przykrością stwierdzam, że ubiegający się o stopień doktora habilitowanego w dyscyplinie literaturoznawstwa dr Michał Larek nie spełnia kryteriów oceny, jakie określają;

Uzasadnienie uchwały komisji ds. postępowania habilitacyjnego dra Michała Larka

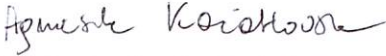
Ustawa z dn. 14 marca 2003r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dn. 1 września 2011r. Wnioskuje zatem o niedopuszczenie Habilitanta do kolejnych etapów postępowania habilitacyjnego.

Dr hab. Paweł Wolski i dr hab. Konrad Dominas przedstawili swoje opinie. W swojej bardzo obszernej i wnikliwej opinii dr Wolski wnosi o niedopuszczenie habilitanta do dalszego etapu postępowania, co starannie uzasadnia. Dr hab. Dominas również wnioskuję o niedopuszczenie habilitanta do dalszego etapu postępowania. Także dr hab. Agnieszka Kwiatkowska i prof. Marek Zaleski wyrazili swoje negatywne opinie na temat dorobku habilitanta.

W dyskusji przeprowadzonej podczas posiedzenia w dniu 17 lipca 2020 roku prof. Anna Łebkowska i prof. Jarosław Płuciennik nie podtrzymali konkluzji swoich recenzji, prof. Monika Brzóstowicz-Klajn oraz pozostali członkowie Komisji podtrzymali i rozwinęli uzasadnienia ocen dorobku i kompetencji badawczych Habilitanta. Następnie Komisja przegłosowała uchwałę, zawierającą negatywną opinię w sprawie nadania dr. Michałowi Larkowi stopnia doktora habilitowanego. Po jednomyślnym głosowaniu (za – 7 głosów, przeciw – 0, wstrzymujących się – 0) komisja opowiedziała się za odrzuceniem wniosku, uznając że Kandydat nie spełnia wymogów stawianych przed habilitantami.

Biorąc pod uwagę oceny recenzentów, opinie członków Komisji, przebieg i konkluzję dyskusji oraz wyniki głosowania, Komisja nie popiera wniosku dra Michała Larka o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie literaturoznawstwo i rekomenduje to stanowisko Radzie Dyscyplin Językoznawstwa i Literaturoznawstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

prof. dr hab. Marek Zaleski
(przewodniczący komisji)

dr hab. Agnieszka Kwiatkowska
(sekretarz komisji)